

[Indenrigsministeren.]

dierne og Bygningsværdierne. Og da disse ikke haves for noget tidligere Aar end 1916—17, var det det Aar længst tilbage, man kunde benytte. Det var ganske umuligt at anvende noget som helst tidligere Vurderingsaar, i hvilket Jord og Bygninger ikke var vurderet for sig.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger mente, at dette at bruge en Sveske-Grænseafgift — undskyld Ordet, der er et andet, der er simplere, men det maa man jo ikke bruge — til Lettelse af Medicinaludgifterne for Amterne er lige saa naturligt som, at man anvendte Motorafgifterne til Lettelse af Amternes Vejudgifter, for, sagde det ærede Medlem, en saadan Sammenhæng mellem Beskatningsgrundlaget og Anvendelsen af Beskatningens Provenu kræver man jo ellers ikke: hvilken Sammenhæng er der for Eksempel mellem Chokoladen og Landmandsbankvanskelighederne? Nej, det kan være meget rigtigt . . . .

Formanden: Jeg anmoder om, at man ikke fortsætter Debatten om Toldspørgsmaal.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg skal heller ikke komme dybere ind derpaa, Hr. Formand, men indskrænke mig til at sige, at naar Talen er om at overføre indirekte Skatter til Fremme af kommunale Formaal, saa er det et Spring ind i en saa fuldkommen ændret Skattepolitik her i Landet, at man ikke kan fremføre det enkelte Eksempel, som vi har i Motorskattens Overføring til Amts- og Sognekommunerne, som Grundlag for en Fortsættelse.

En helt anden Sag er det, hvor Talen er om Statsindkomster og Statsudgifter; der kan naturligvis en saadan Sammenhæng ikke hverken kræves eller ventes, og i denne Forbindelse vil jeg gerne gøre en anden Bemærkning. Jeg ved ikke, om den højtærede Formand tillader, at jeg besvarer et Spørgsmaal, som direkte af det ærede Medlem Hr. Holstein er rettet til mig, nemlig Spørgsmaalet, om Venstre ikke kunde tænke sig en Omlægning af direkte Skatter til indirekte. Jeg skal dertil sige, at jeg kan tænke mig det, og Venstre kan tænke sig det, ligesom vi ogsaa kan tænke os det omvendte. Vi mener nemlig, at i Skattepolitikken maa man gaa frem paa praktisk Maade, saaledes at man retter Skævheder, hvor de maatte findes, for at søge en rimelig og retfærdig Beskatning tilrettelagt med den Fordeling mellem den direkte og den indirekte Beskatning, som skønnes

rimelig og holdbar. Og hvis en saadan i givet Tilfælde foranlediger en Overgang fra direkte til indirekte Skat, er der ikke for os nogen Anledning til at vige tilbage derfor.

I øvrigt er der jo ikke fremført noget væsentligt nyt af de ærede Ordførere, da de atter havde Ordet.

Det ærede Medlem Hr. Jens Jensen indrømmer, at han kan intet bevise om, at der vil ske en Overflytning af Skatten fra gode til daarlige Egne, hvis dette Lovforslag gennemføres. Men jeg forstod, at det ærede Medlem havde det paa Fornemmelsen. Ja, hvad man saadan har paa Fornemmelsen, det kommer saadan von innen heraus, og det er jo egentlig ikke egnet til at være Diskussionsgrundlag. Men naar det ærede Medlem ligesom forsøgte en Forklaring, idet han sagde, at det er i de daarlige Egne, Udviklingen foregaar, ja, saa er dertil at sige, at det er vel ogsaa i de daarlige Egne, Værdiforøgelserne sker, og saa maa der vel ved den Udligning mellem gode og daarlige Egne, som saaledes finder Sted, ogsaa ske en Skatteudligning.

I øvrigt skal jeg sige til det ærede Medlem, at hvis den Udvikling i de daarlige Egne, som det ærede Medlem taler om, betyder en Forøgelse af Ejendomsværdierne, vil det, som her foreslaas, betyde en større Lempelse forholdsvis for de daarlige Egne end for de gode. Derfor synes jeg, at det, som det ærede Medlem her har paa Fornemmelsen, strider ganske absolut mod det logiske Ræsonnement, som det ærede Medlem var inde paa, men ikke førte igennem.

Det samme forekommer mig at være Tilfældet med det ærede Medlems Eksempel om Stamparcellen paa de 100 Tdr. Land og de 14 smaa Brug paa de udstykkede 220 Tdr. Land. Jeg skulde dog mene, at hvis disse 220 Tdr. Lands Værdi gennem Driften i smaa Brug væsentlig øges, vil Følgen deraf blive den, at gennem en Lettelse af Ejendomsskatten vil det samlede Beløb, hvormed de 14 smaa Ejendomme lettes, betyde mere end det Beløb, hvormed den store lettes. Derfor synes jeg ogsaa, at det ærede Medlems Eksempel her viser det modsatte af, hvad han tilsigtede.

Naar saa det ærede Medlem siger, at Amterne er jo heller ikke tilfredse med at overgaa til en større Udskrivning paa Kommunerne, det viser Amternes Stilling til Anvendelsen af § 50 i Landkommunalloven, skal jeg dertil sige, at det er ganske naturligt, at man i mange Amter ikke har ønsket at anvende § 50, for hvis et stort Flertal